

Kazivanje postojanja

(Izbor iz zbirke pesama *Kazivanje postojanja*, koju su objavili Tragovi, Novi Beograd, 2002. godine.)

„Pesma je postojanje. Lako Bogu.
Al’ kad mi jesmo?“

R. M. Rilke

Pukotina

Sklanjam se od nevida
sklapajući oči. U tišini sebe
nešto da porodim moram,
iz sklopa živaca, iz ove kože.
Nešto kao smisao, kao pesmu,
kao reč... Nešto kao tajnu
što se ne obznanjuje
jer je sprečavam u sebi.

Nečim je ne dam
mada je meni daje Bog.
Kao da me od najvažnijeg posla
hlebom odvrćaju dani.
A noću kroz san – peščani sat curi.
Ističe moje vreme
ili se bliži ostvarenje?

Čoveku nije dato da zna,
govorim sebi. Skromna je naša mera.
Pa ipak, negde je u meni tanka pukotina
i kada se sklonim od nevida
sklapajući oči, znam
da kroz nju moram pre smrti
dušu poroditi, i da mi ništa sem toga
neće pomoći.

Blagoslov

Prelj me blagoslovom – umij
Padnem li – ponesi
Samo ću tvojim blagoslovom živeti
Samo sa njim preživeti
Velikodušni moj
Veliki

Laka sam – lebdim
Živa sam – živim
Voće berem – haranim
Putem mene biva – rađam
Snivam – darujem
Blagoslovi – uznesi

Rođenje

Kao ždrebe pušteno na livadu
– izađoh u polje...

Osetih kako se otvara prostor
za moje slobodne korake.

Podigoh ruke – izrastoše do neba.
To sam ja, Gospode – rekoh.

Izbor

Dim na vodi – puši se reka.
U lebdećoj pari prohladnog jutra
jedan čamac sa dva ribara.
Gore na mostu prepuni autobusi
kao bremenite gusenice jezde.
Pod zelenom vrbom
neko je razapeo plavi šator.
Život je, kažu,
ono što izaberemo.

Hrabrost

Iz dalekog rita
na savski kej doletela
mala čaplja.

Radoznalo prebira
šta je, kad se povukla,
za sobom ostavila moćna reka.

Oprez i treptaj – u perju belom.

Čaplja radoznalica,
čaplja hrabrica,
iz jata se – izdvojila .

Istrajnost

Pored metalne konstrukcije
starog savskog mosta,
kojom tutnje tramvaji,
iz pregršti uboge trave,
jarkim crvenilom izranja
grančica šipka.

To nisu iz zavičaja trešnje,
ni dalekih mora korali.
To se, nama uprkos,
neuništivo crveni
srce prirode.

Rod

Na obronku šume ugledah sveže isečene
delove hrasta. (Pobeći?
Narvno, ne.)

Prišla sam da mu dodirnem srce.
Bilo je vlažno.
Još nije shvatio list.

Širio se miris tek posečenog drveta.
Plakala sam. Svo drveće,
posečeno i neposečeno,
bilo je moje. Moji dragi mrtvi
i moji dragi živi.
Moj rod.

Osluškivanje smrti

Cvrčci.

Motorna testera.

Klokot grabljivice visoko u letu.

Motorna testera.

Ptice.

Motorna testera.

Zujanje insekata.

Motorna testera.

Zvono nemirnog predvodnika.

Motorna testera.

Neko se doziva.

Motorna testera.

Puca.

Gorom se prolama

velikog stabla pad.

Nestvarna stvarnost

Ulazimo na crvenu kapiju.

Radosno nas dočekuje veliki pas.

Skače na nas i neće da se skloni.

Pa šta hoćeš, hoćeš da plešemo?

– pita ga moj prijatelj.

Plešu.

Mir

Juče sam šetala po obližnjem brdu
i na jednoj livadi dugo posmatrala
kako pasu tri krave.
Vazduh je mirisao na trave
i njihova velika, topla tela.
Krave nisu bile sapete
kao što je u našim krajevima običaj.
Niko ih nije ni čuvao,
i one su same, u tišini i lepoti,
mirno, predano i istrajno pasle.

Balon

Jedan plavi balon u obliku srca
oslobodio se juče
negde kod zoološkog vrta.

Po sunčanom danu
posetioci Kalemegdana
mogli su da vide kako plovi nebom,
veselo se ljuljuškajući na vetru,
sa pantljikom kao presečenom
pupčanom vrpcom.

Bio je slobodan.
Sa visine je mogao da sagleda reku,
uzvinut da zagrlj zemlju
celim svojim balonskim srcem.

Pričam drugu, a on kaže –
Pa u visinama će da pukne!

Tako za dalju sudbinu balona
postaje ključno pitanje – šta je balon?
Da li je balon svetlucava opna
u obliku srca plavog?
Ili je balon sopstvena unutrašnjost,
parče vazduha uhvaćeno u oblik?

Kada visine postanu nebeske
svetlucava plavet će pući
i pasti nazad na zemlju.

Ali unutrašnjost njegova,
to zarobljeno parče vazduha,
oslobodiće se svoje opne
i postati jedno sa jedinstvenim,
bekrajnim.

Protiv mobilnih telefona

Čitave nedelje, lagano,
otvaraju se cvetovi
žute hrizanteme.
Kupljeni u subotnjoj vrevi pijace,
u kojoj me raduju prvi kiseli kupus,
boje i mirisi roda, život.

Vaza je izgledala prevelika
za štrkljavi buket pupoljaka.
Kada se desilo to magično otvaranje
niko ne zna, tek, krajem nedelje
– puna je vaza cvetova, puna je soba žutog.

Ispričala bih ti o neprimetnom proticanju
najvažnijih stvari,
o tome kako su dva cveta išla oko sveta...
Ali mobilni telefon javlja
da partner iz Španije putuje nazad
još iste noći. I tvoj te mobilni život
odvlači dalje u premobilni svet,
u kome nikada nećeš videti
da cvetovi hrizanteme, kada se razviju,
izgledaju kao širom otvoren dlan.

Ne-ljubav

Živimo u civilizaciji
koja ne voli čoveka.
Ona nam diktira šta da radimo
da bismo bili uspešni,
kako da izgledamo
da bismo bili lepi.

Iza malog ekrana
živi mali bog
koji određuje izgled
jednog savršenog ženskog boka,
i najstrožije zabranjuje
da se bude ćelav,
debeo ili star.

Pačja škola

Ja, ja, ja

Ja

Ali ja

Znate, ja

Vidite, ja

Šta tek da kažem ja

Ja da sam

Ja kad bih

Slušajte, ja

Molim vas, ja

Tako sam ja

Da vam kazem, ja

Ja da se pitam

Ja da mogu

Međutim, ja

Dakle, ja

Eto, ja

A ja

Ja, ja

Ja, ja, ja

Ga, ga, ga, ga, ga

U studiju

Ulazim u studio
iz koga se nekada emitovao
interni radio program fabrike.

Unutra – savršena tišina,
sva od ušuškanosti,
sva od mekih zidova.

Osluškujem – mir prapočetka...
More, u koje sam do dna
porinula. More oko mene,
more u meni...

U tom potonuću – lelujanje...
Iz prve pokrenutosti –
ponovno rođenje.

Svest da sam tu, da postojim.
Da živim sebe.
I da je to dovoljno.

Aska

Po rubovima uma
Na vrhovima prstiju
Tananu nit Arijadninog konca
Do svoga postojanja
Namotavam

Iz neprebola pokrenuta
(Pući će – neće)
Sudbinu tiho
Rečima opčinjavam

Ples

Plešem sa tobom
Dok hodam ulicama grada

Ti si u svakom mom lelujanju
Unutrašnjem i spolnjem

Oslobađaš prostor
Potreban da zaigram

Plešem sa tobom
Beskrajna
